

© Traducerea și permisiunea pentru republicare au fost oferite de către Teodor Papuc în scopul includerii sale în baza de date HUDOC a Curții.

© The present text and the authorisation to republish it were granted by Teodor Papuc for the purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

© La traduction et l'autorisation de republier ont été accordées par Teodor Papuc à son inclusion dans la base de données HUDOC de la Cour.

***Roth v. Germania* - [6780/18](#) și [30776/18](#)**

Hotărârea din 22.10.2020 [Secția a V-a]

Articolul 3

Tratament degradant

Lipsa vreunui scop legitim al perchezițiilor corporale la piele repetate și aleatorii în cazul unui deținut care primea vizitatori și refuzul de acordare a compensațiilor pentru prejudiciul moral suferit: *încălcare*

Articolul 13

Remediu efectiv

Refuzul de a acorda compensații pentru prejudiciul moral rezultat din percheziționarea corporală la piele aleatorie ilegală a unui deținut care a primit vizitatori: *încălcare*

În fapt – Reclamantul a fost supus unor percheziții corporale la piele repetate și aleatorii înainte și după ce a primit vizitatori în penitenciar. Tribunalele naționale au refuzat să-i acorde compensații pentru prejudiciul moral suferit ca urmare a acelor percheziții.

În drept – articolul 3:

Perchezițiile corporale la piele ale reclamantului, care au inclus inspectarea anusului și care au presupus, de asemenea, poziții jenante, au avut un caracter intruziv. Perchezițiile repetate au fost aleatorii, fiind dispuse în privința unuia din cinci deținuți la acel moment, fără posibilitatea vreunei dispense într-un caz particular. Cu fiecare ocazie cu care reclamantul a fost percheziționat, acesta aștepta vizite de la sau fusese vizitat de funcționari publici, inclusiv funcționari de la grefa tribunalului districtual. Nu a existat vreo îngrijorare concretă de securitate în legătură cu reclamantul. Totuși, modul în care sistemul de percheziții aleatorii la piele a fost aplicat nu a permis să se aibă în vedere conduita reclamantului atunci când s-a stabilit dacă o asemenea percheziție trebuie sau nu trebuie efectuată.

În aceste circumstanțe, perchezițiile nu au avut o legătură cu asigurarea securității penitenciarului sau cu prevenirea comiterii unei infracțiuni.

Modul în care au fost efectuate perchezițiile repetate nu a presupus vreun alt element care desconsideră sau umilește fără necesitate reclamantul. Totuși, dată fiind absența unui scop legitim al acestor percheziții repetate și generalizate, sentimentul arbitrariului și sentimentele inferiorității și anxietății asociate adesea cu acesta, ca și sentimentul unui afront serios la demnitate, provocat, fără dubii, de obligația de a te dezbrăca în fața altei persoane, precum și inspectarea anusului, a fost atins pragul de umilire care depășește nivelul inevitabil și, deci, tolerabil pe care îl presupuneau perchezițiile corporale la piele ale deținuților. Perchezițiile au depășit elementul inevitabil al suferinței sau al umilirii legat de o anumită formă de tratament legitim. Prin urmare, ele au diminuat demnitatea umană a reclamantului și au echivalat cu un tratament degradant.

Concluzie: încălcare (unanimitate).

Articolul 13 (coroborat cu articolul 3):

În opinia tribunalului național, a fost acordată o compensație suficientă pentru ingerința în drepturile personalității reclamantului prin intermediul altor mijloace decât cele monetare. În ciuda faptului că tribunalele naționale au calificat, ele însele, perchezițiile corporale la piele ca o ingerință serioasă și

ilegală în drepturile personalității reclamantului, ele au considerat că este suficient că tribunalele competente de executarea pedepselor și Curtea Constituțională Federală au constatat anterior că perchezițiile corporale la piele ale reclamantului (și a celor aflați în situația lui) au fost ilegale. Ele au ținut apoi cont de faptul că culpa personalului penitenciarului care a dispus și efectuat perchezițiile a fost una minoră și că, în opinia lor, nu a existat riscul unor viitoare percheziții aleatorii ale reclamantului.

Curtea a constatat anterior că în privința unor plângeri justificate privind încălcarea articolului 3, în special prin aplicarea de rele-tratamente sau prin condițiile precare de detenție, exista o prezumție puternică că acestea i-au provocat persoanei ofensate un prejudiciu material. Acordarea compensațiilor pentru măsurile care au încălcat articolul 3 în funcție de capacitatea persoanei de a dovedi culpa autorităților și caracterul ilegal al acțiunilor lor poate lipsi de efectivitate remediile existente. S-a constatat că procedurile de tragere la răspundere a funcționarilor inițiate de reclamant nu au șanse de succes, în ciuda faptului că măsurile împotriva acestuia au fost calificate ca ilegale și în ciuda faptului că autoritățile erau culpabile.

Mai mult, nu se putea conchide că încălcarea articolului 3 avea un caracter atât de neînsemnat, încât compensația ar fi fost lipsită de necesitate în mod excepțional. Nu se putea deduce din jurisprudența Curții că faptul că autoritățile naționale nu erau conștiente că au încălcat Convenția sau faptul că reclamantul nu va fi, probabil, supus din nou unui asemenea tratament, cu încălcarea drepturilor fundamentale, constituiau motive decisive pentru a nu se acorda compensația pentru prejudiciul moral suferit ca urmare a încălcării unui drept garantat de Convenție.

Prin urmare, nu a existat niciun remediu efectiv în fața unei autorități naționale care să trateze substanța plângerii reclamantului în baza articolului 3.

Concluzie: încălcare (unanimitate).

Articolul 41: 12,000 EUR în privința prejudiciului moral.

(Vezi și articolul 3, *Frérot v. Franța*, [70204/01](#), 12 iulie 2007, [Nota informativă 98](#); *Bouyid v. Belgia* [MC], [23380/09](#), 28 septembrie 2015, [Nota informativă 188](#); pentru articolul 13, *Ananyev și alții v. Rusia*, [42525/07](#) și [60800/08](#), [Nota informativă 148](#)).